

Minnetavle: Arnfinn Vik

Han kom fra en høyreist slekt i en bygd i Troms fylke. Alle karakterisert av sin ranke holdning, sin imponerende kroppsbygning og sin respektinngydene fremtreden. Bygdas selvfølgelige ledere gjennom generasjoner. Slik fremstod også Arnfinn Vik uten å virke dominerende.

Han deltok aktivt i krigen i Norge og fikk sin ilddåp der, gikk så videre til Den norske Arbeidstjeneste, så til krigstjeneste i Den norske Legion og derfra til offiserskole i Tölz. Sin siste militære innsats fikk han i Den norske Skijegerbataljon, som han fulgte til krigens slutt. Alle som kom i kontakt med ham aksepterte ham og respekterte ham som den selvfølgelige leder.

Han var et reallt mannfolk i ordets beste mening.

Efter krig og fangenskap bygget han opp sin egen entreprenørforretning og blev snart en anerkjent byggefagmann som gjerne blev benyttet som paneldeltager når faglige spørsmål skulle diskuteres i NRK.

Nedenstående er hentet fra skijegernes minneskrift ved hans uventede og brå bortgang:

108462
"Ingen hadde vel ventet dette - at Arnfinn Vik skulle bli borte for oss. Han blev lagt inn på sykehus for forholdsvis enkel operasjon, og døde av blodforgiftning (hjertesvikt). Så alt for tidlig - synes vi - han var jo fremdeles den urkraft i styrke og holdning som for 50 år siden.

Alle husker tilbakemarsjen fra Rovaniemi til norskegrensen, hvor vi kveld efter kveld trasket hjemover på oppkjørte veier, mørkt, disig, surt - - -

Så en kveld kommer Vik på hesten sin - hopper av og tilbyr denne til den av oss som var mest sliten, så går han frem til den forreste i troppen, tar et MG fra den ene skytteren og så ett fra den andre - og med to MG på skuldrene lyder det: "Nå gutter, en sang!" Og de sangene vi dro igang var ikke akkurat de kasernelærte, men en av disse om jenta i Gøteborg o.l.

Vi gikk og gikk og glemte gnagsår, såre skuldre, regn - på grunn av vår fantastiske kompanisjef. Oss i mellom kalte vi ham for Elgen, han hadde en skritt lengde som hans egen høyde, og var vanskelig å følge, men vi prøvde - bestandig.

Haslum Kapell var fullsatt den dagen han blev bisatt, et tydelig tegn på hans store venneskare, både fra krigstiden og tiden som fulgte."

Begge bisettelser var karakterisert av at kirkene var fylt til siste plass.

De ord som blev sagt, såvel av prest, familie som av venner var preget av naturlig åpenhet og ærlighet. Ingen omskrivninger eller fortielser, som bare ville ha vanæret de døde, forekom.

De fikk begge gå bort slik de levet. Aldri forsøkte de å fortie noe fra sin fortid. Alltid stod de offentlig frem under fullt navn og forsvarte sine venner når anledningen bød seg.

De fikk den ærefulle bisettelse deres levnetssløp hadde gjort dem fortjent til. Det er all grunn til å takke deres familie for dette. Det tjener dem til stor ære!

Ich hatt' einen Kameraden, einen bessern findst du nit.